

Іван Миколайчук та артист Броніслав Брондуков, більше відомий поміж студентів як Бурундук. Недалеко від них — Федір Стригун, який обіймає наразі посаду директора Львівського муз-драмтеатру ім. Заньковецької та активно гастролює.

На старших курсах Миколайчук вже почав знімати власні фільми. Тому Іван Павлович бачився з ним все рідше. А от разом з Брондуковим часто їздили виступати на концертах, де той чудово читав гуморески. Ясна річ, між собою друзі багато говорили про театр, акторів, мистецтво. Але й пожартува-

вав три роки, допоки в театрі не сталася пожежа. Відтак знову перебрався до Івано-Франківська, звідки повернувся до Рівненської філармонії. З власною концертною програмою об'їздив майже всю Чорнобильську зону. Врешті-решт знову повернувся до Рівненського драмтеатру, де служить дотепер.

Упродовж свого творчого життя виконавець народних пісень, актор і режисер Білоус зіграв понад 250 ролей, поставив більше 30 вистав, написав 13 п'єс. Поміж перших — Іван Карась із «Запорожця за Дунаєм», Микола та Виборний з «Наталки-Полтавки», Генрих з «Летючої миші», Аверін з «Севастопольського вальсу». Поміж поставлених п'єс — «В степах України» О. Корнійчука, «Не стріляйте в білих лебедів» Б. Васильєва, «Дівчина і море» Я. Цегляра. Поміж написаних — «Данило Галицький», «Славні побратими», «Недоспівана пісня». Дві останні відображають події періоду Хмельниччини та Великої Вітчизняної війни.

Плідно творить наш земляк і для дітей. Саме в цьому доробку — написаним ним 3 вистави. Зокрема, «Карпатська чарівниця» та «Бурштинево намисто».

Наразі Іван Павлович закінчує п'єсу про острозьку князівну Гальшку та готує до друку книгу «Українська історична драматургія». Правда, остання побачить світ при умові, якщо автор віднайде для цього кошти.

А ще наш шановний земляк щиро вдячний долі, яка звела його з цілим сонмом видатних особистостей, що так чи інакше впливали на розвиток української культури і мистецтва упродовж останнього півстоліття.

— Це, безсумнівно, — найцінніше з моїх творчих надбань, — говорить він.

Юрій КУЗЬМІН.

● **І. П. БІЛОУС** — учасник державного ансамблю пісні і танцю Українського Полісся. 1958 р.

● В день виконання партії Івана з опери М. Аркаса «Катерина», створеної за мотивами поеми Т. Шевченка. 1972 р.

Славетні наші земляки

Театральні зустрічі Івана Білоуса

Люди повоєнного покоління — категорія особлива. Молодість їх — це часто-густо і напівголодні тижні, й сирітство, і в той же час — щира доброта, помножена на талановитість...

...Уродженець Гощі Іван Білоус мав усі підстави скаржитися на долю. Батьків розстріляли фашисти, коли хлопчини не виповнилося й десяти. Тому виховання сироти взяла на себе бабуся Євдокія. Коли Івану минуло шістнадцять, він подався на Донбас, аби хоч трохи підзаробити. Проте шахтарська праця виявилась не по силах, і юнак, полишивши паспорт, утікає додому, в Гощу.

Щоб уникнути проблем з документами, сусід-міліціонер порадив Білоусу поїхати вчитися на режисерські курси. Погодився. Відтак завідував клубом у Терентієві, служив в армії, працював електриком у Гощі. Якось, гуляючи Рівним, випадково побачив об'яву про набір до співочого ансамблю і зайшов до філармонії на прослухання. Позаяк мав гарні вокальні дані, то й прийняли відразу, а згодом направили вчитися на акторське відділення Київського інституту

театрального мистецтва ім. Карпенка-Карого.

Тут, певно, слід сказати, що Іванів сценічний дебют відбувся ще в Гоцанському будинку культури. Тоді п'ятнадцятирічному солісту акомпанував відомий у селищі музикант, керівник духового оркестру Олександр Блонський. Він же прищепив Білоусу любов до пісні, акторської творчості. Тож перші кроки у цьому напрямі юнак зробив саме на рідній землі. Звідси він черпав насагу, творчо зростав, за що й понині щиро вдячний своїй малій батьківщині, тамтешнім друзям, рідним.

Та повернімося до навчання. Білоусові студентські літа пройшли не деінде, а в келіях Києво-Печерської лаври.

— Ченців там, звичайно, вже не було, — згадує Іван Павлович, — але той дух все одно лишився — зовсім не такий, як в інших гуртожитках. У сусідній кімнаті мешкали майбутні режисер і актор

ти полюбляли. Тому, сміючись, і кавуни у базарних грузинів видурювали (коштували вони все одно копійки), і дівчатам-кухаркам концерти давали, за що ті пригощали обідом чи вечерєю, і через вікно в кімнату не раз заходили...

По закінченні акторського відділення Білоусу пропонують роботу в Київському театрі оперети. Проте на запрошення головного режисера Житомирського драмтеатру Бориса Шарварка він їде до Житомира, де невдовзі знайомиться зі своїм земляком, знаним поетом-перекладачем Борисом Теном. Останній став для молодого митця незамінним педагогом, навернувши його в русло драматургії.

Опісля були Івано-Франківський театр і знову театральний інститут — тільки вже режисура. Траплялось, увечері генеральна репетиція, а вранці — літаком до Києва на екзамени і того ж дня аналогічним шляхом — до театру, аби поспіти на прем'єру.

Після отримання другого диплома сам напросився на роботу в Рівне, де пропрацю-